«Ξέρεις κάτι; Δεν έχω τίποτα πρωτότυπο να πω, ούτε η φαντασία μου, ούτε η λογική μου έχουν κάτι να πουν. Είμαι αποσβολωμένη από αυτά που συμβαίνουν και η αλήθεια είναι ότι δεν υπάρχει τίποτα που να μπορούμε να πούμε. Ίσως είναι πολλοί αυτοί που μιλούν πολύ». Τα λόγια αυτά δεν είναι από συνέντευξη, αλλά κάποιες σκέψεις της Λιλιάνα Σεγκρέ, της Μιλανέζας γερουσιαστή και επιζώσας του Ολοκαυτώματος που δημοσιεύθηκαν στην εφημερίδα «Εβραϊκές Σελίδες» του ΚΙΣ Ιταλίας.

«Είναι σα τη Μεγάλη Πλημμύρα», σχολίασε η Λ. Σεγκρέ, η οποία εξήγησε ότι επέλεξε να παραμείνει σιωπηλή και να μη μιλήσει για τον κίνδυνο στη δημόσια υγεία, παρά τις προσκλήσεις που λαμβάνει. «Απαγόρευσα στα παιδιά μου και στα εγγόνια μου να με επισκέπτονται και είμαι πολύ προσεκτική», λέει σχετικά με την καραντίνα στο σπίτι. «Δεν θα ακούσεις από μένα αυτά που θα ήθελες να σου πω, ότι δηλαδή διαβάζω αρκετά, αξιοποιώ τις ημέρες μου τακτοποιώντας το σπίτι, ότι ανακαλύπτω παλιές φωτογραφίες, όπως κάνουν πολλοί. Φωτογραφίες έβρισκα σ΄όλη μου τη ζωή, ανασύροντάς τις από τα συρτάρια της μνήμης μου. Τώρα δεν το κάνω πια. Κυριολεκτικά δεν κάνω τίποτα. Βρίσκομαι σε μία κατάσταση τρομακτικής ραστώνης. Κοιμάμαι και λύνω σταυρόλεξα –που είναι φανταστικά διότι αποσπούν την προσοχή από τα σοβαρά προβλήματα.

Και κάνω τηλεφωνήματα. Επίσης, λαμβάνω και πολλά τηλεφωνήματα από πολιτικούς και φίλους τους οποίους δεν έχω ακούσει εδώ και τριάντα χρόνια. Όπως κι εσύ, θέλουν κι αυτοί να μάθουν αν ζω ακόμα», λέει η Λ. Σεγκρέ και συμπληρώνει σχετικά με την σκληρή πραγματικότητα που βιώνουν οι ηλικιωμένοι: «Μιλάω και με φίλους της ηλικίας μου, ανταλλάσσουμε πληροφορίες. Και θα είμαι ειλικρινής, ο μεγαλύτερος φόβος τους είναι να πεθάνουν μόνοι. Έχω δει εκείνους που πέθαναν μόνοι, αλλά ποτέ δεν φαντάστηκα ότι θα μπορούσα να είμαι η επόμενη. Υπάρχει μια μεγάλη, αδιανόητη διαφορά».

Πηγή: Ιστοτοπος “Pagine Ebraiche– International Edition”, 30.3.20

Phoca PDF